

In Memoriam van Zr Marianne Kemmeren, Witte Zuster, zoals voorgelezen door haar medezuster Theresia Brattinga bij de uitvaart op 5 november 2019 in de kapel van St. Jozefoord – Nuland.

Marianne is geboren in Loon op Zand. Haar vader had samen met zijn twee broers, als derde generatie, een schoenfabriek in Kaatsheuvel. Op 2-jarige leeftijd verloor Marianne haar moeder, die stierf bij de geboorte van haar broertje. 'n Zus van haar moeder nam haar mee naar huis en nam de zorg voor Marianne op zich. Deze ongetrouwde tante Martina zorgde als een moeder voor haar. Na de lagere school ging Marianne naar kostschool in Oirschot, waar ze de MULO volgde. Ook haalde ze haar middenstandsdiploma. Daarna wilde haar vader graag dat ze weer thuis kwam wonen. Twee van zijn ongetrouwde zusjes hadden al die tijd de zorg voor haar broer Jacques overgenomen.

Marianne had veel vriendinnen en een opgeruimd karakter. Ze heeft genoten van haar jeugdijaren. Nadat ze een tijdje verkering had gehad, besloot ze toch in 1953 in te treden bij de Witte Zusters. Na scholing in Engels en Ki Swahili vertrok ze in 1959 naar Kakonko in Tanzania voor parochiewerk en vrouwenwerk. Ook in Kasulu werkte ze in de parochie en in het lekenapostolaat. In Mabamba deed ze sociaal werk en catechese. Na een pastorale opleiding in Eldoret en een reis naar het Heilige Land in 1977, ging ze verder met catechese op middelbare scholen in Mbeya.

Tussendoor woonde ze 3 jaar in Nederland om 'missie in eigen land' te bedrijven. Ze werd benoemd als lid van het Missionair Pastoraal Team en reisde stad en land af voor lezingen en presentaties op scholen, jongerenweekends en parochies. Voor haar was dit werk even waardevol als haar werk in Afrika: "Missie is geen eenrichtingsverkeer. Het is geven en ontvangen tegelijk. De kerk kan hier ontzaglijk veel leren van de jonge kerken in Afrika. De geest van samen delen, de aandacht voor de menselijke persoon, de enorme gastvrijheid in zeer arme omstandigheden. Daarmee kunnen wij onszelf verrijken." (Aldus Marianne in een interview met de krant).

Van 1984-1991 was ze assistente van de Provinciaal overste in Kipalapala. Daarna ging ze naar Nairobi (Kenia) om les te geven in de sloppenwijken aan jonge meisjes aldaar. De laatste jaren van haar missieleven werkte ze weer in Mbeya, Tanzania, in de catechese en het pastorale werk. Ze leerde jongens en meisjes kaarten maken met gedroogde bloemen en groen. Deze werden vervolgens in Nederland verkocht en met de opbrengst hiervan hielp ze de allerarmste gezinnen en alleenstaanden in Mbeya met Paas- en Kerstpakketten.

In 2004, na zo'n 40 jaar in Afrika, keerde ze voorgoed terug naar Nederland. Een jaar later verhuisde ze naar de gemeenschap van de Witte Zusters in St. Jozefoord te Nuland, waar ze zich zeer thuis voelde. Ze vond het heerlijk om met andere (leken-)bewoners en personeel of bezoekers over geloof en missie te praten en gaf vele medaillons, gedichten en kaarten weg. Ook schreef ze regelmatig brieven aan de directie of stukjes in De Lantaarn en gaf ze gezondheid tips. Via de computer onderhield ze contacten met medezusters en vrienden in binnen- en buitenland. Ze was dankbaar voor haar leven als missionaris en bleef enthousiast geloven in de woorden van Jezus: "Ik ben gekomen opdat zij (wij) leven mogen hebben en wel leven in overvloed." Haar motto was: "Iedere christen moet een missionaris willen zijn en proberen te zien waar de ander is, die je nodig heeft".

Voor haar medezusters die met haar woonden en werkten in Tanzania, was Zr Marianne een lieve zuster, gemakkelijk in de omgang en gemakkelijk aanspreekbaar. De devotie tot Maria en de hoop en vertrouwen in Haar was de Bron van haar leven en inzet voor anderen. Ze was ondernemend en zeer creatief als er nieuwe wegen voor werk of apostolaat gezocht werden. In de avonden, en soms tot zeer laat, kon Marianne het beste werken en bezig zijn. Ze hield van de jeugd, was open en

ontvankelijk voor hun wensen en inbreng. Dit leverde mooie contacten op, zowel met jongeren in Nederland als zeker ook met de jongere zusters in Afrika.

Gedurende haar laatste jaren was Marianne het liefste op haar kamer, en zeker toen ze naar de nieuwbouw van Jozefoord verhuisde, waar ze zich strikt aan haar eigen dagstructuur hield en het liefst alleen vertrouwde gezichten om zich heen zag. Elke verandering was lastig voor haar. Lopen en naar buiten gaan deed ze nauwelijks meer. Ze zat aan haar tafel lekker te fröbelen in haar trippelstoel en was blij als onze contactpersoon met de boodschapjes kwam. Ook haar broer Jacques en haar schoonzusje Vera betekenden veel voor haar. Een ongelukkige val en een fatale luchtweginfectie hebben ervoor gezorgd dat ze helaas niet meer uit bed is gekomen en dat ze na ruim 4 weken ziekbed in alle rust op haar kamer is overleden. Ze was moe en haar lichaam en geest waren op. Lieve Marianne, we zullen je gedenken als een echte missionaris en bidden dat je mag rusten in de Eeuwige Vrede bij jouw Heer. Amen.

Mvd/mzola-nl/nov19